

"Víš, my bysme s Carmenem chtěli, aby ten jeho part přednesl někdo starší než my...", řekl do mobilu Šaolín a já se stal, ve čtené roli, na jeden večer Wabim Ryvolou. A pěkně rovnýma nohama - Šaolín mi volal den před představením.

Sotva jsem típnul mobil, byl tu zmatek z nepřípravenosti. Vlastně o tom nic nevím. Scénář dostanu zítra před představením, takže už ho nenazkouším. Neudělám Wabimu ostudu...? V noci přišel živý sen - skutečný příběh, který jsem s Wabim zažil:

Bylo to jedno z prvních vystoupení, které mu po mnoha letech zprostředkovalo Pražské kulturní středisko (PKS, lidově Prkus), vystoupení na předtanečních v Savarinu. Vůbec z něj neměl radost a potěšilo ho, když jsem se zeptal, jestli se mohu přijít podívat: "Jestli chceš, tak přijď. Ono to líp uteče. A pak pudem na pivo."

Do Savarinu jsem dorazil první a tancmajstr mne, asi kvůli stetsonu s korálkovou stuhou (Wabi by takovou věc nikdy nevzal na hlavu), považoval za pana Ryvolu, pročež mě tituloval "Mistře". O pár minut později takto oslovil ten zvláštní člověk i Wabiho, což prohloubilo jeho ponurou náladu...

Ve sváteční, takřka slavnostní atmosféře reprezentačních prostor Savarinu jsme si s Wabim připadali stejně příhodní jako dva karfijóly ve výloze cukrárny. V sále ševalila děvčátka většinou ponejprv nalíčená a oděná do nažehlených společenských šateček s volánky a kraječkami a jejich načesané gardemámy v kostýmech, které je přišly doprovodit na odpolední společenskou událost - předzvěst budoucích tanečních kurzů. Sami před sebou se zde snažili skrýt pobledlí chlapci v kvádrech, která měla většinou premiéru, pod krkem přiškrčení motýlky a tvrdými límečky bělostných košil.

Mistr Ryvola toto jedinečné publikum ohromil dobře jetýma džínama ukrývajícími pod nohavicemi podstatnou část jeho vysokých kovbojských "koní", drsně mužným plnovousem a pilně nošenou, nesmeknutelnou hazardovkou. Poté, co ho taneční mistr představil jako folkového zpěváka, nabyl Wabiho zasmušilý výraz absolutní hodnoty. Jarní kurýr... a nic. Ohrada... a ticho v sále. Dálka... pořád stejně, jako by zpíval jakousi starou, dávno zapomenutou řečí, jako by koncertoval pro turisty ze Země Františka Josefa... Pět či sedm písní hrál, jako poslední Quien sabe s úžasným zablouděním v textu, které rozuzlil neočekávaným pozdravem "ahoj".

Wabim Ryvolou snadno a rychle cili Proc to nebylo nejhorší

Napsal uživatel Cimbura
Úterý, 01 Květen 2001 01:00

Vyšli jsme ze Savarinu. Na Příkopech lezavě a studeně mžilo. Wabi do těch kapiček ve vzduchu zavrčel: "... sem blbější vystoupení eště neměl. Já bych tý bábě na Prkusu..." a mávnul rukou, čímž záležitost smazal. "Helevo, deme na to pivo, ne?"

Přísahu, že o tomto vystoupení nebudu mluvit co bude Wabi živ, stvrzenou cinknutím dvou půllitrů, jsem poctivě a čestně záhy porušil a ne jednou. A tak děkuju Wabimu, že se na mě přesto nevykašlal a tu noc z 11. na 12. dubna mi přišel připomenout, že to úplně nejhorší vystoupení má už skoro dvacet let za sebou. A tak jsem do nového dne vstával už s lehkým srdcem a na večer jsem se bezstarostně těšil. Úplně nejhorší být nemohl!

O tom, jaký byl program k Wabiho šestašedesátým narozeninám v Karlínském spektru v pohledu z hlediště se dočtete v reportáži nazvané Memoriál Wabiho Ryvolu v Karlíně v tomto čísle. Pohled nás, vystupujících, tak důležitý není. Přesto bych rád řekl, že se mi celý podnik velmi zamlouval a poděkoval všem divákům za to, že byli pravým opakem těch v Savarinu (kteří za nic nemohli, to jen ta bába z Prkusu...) a pořadatelům za to, že jsem se nečekaně stal jedním z aktérů jejich skvělého díla.